

Arrest

**nr. 38 370 van 9 februari 2010
in de zaak RvV XXX / II**

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 november 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XXX, die loco advocaat XXX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Kosovaarse nationaliteit verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 september 2009.

Op 14 september 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoeker op 17 augustus 2009 geregistreerd werd in Bah Bekescsaba, Hongarije.

Op 13 november 2009 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad

van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II verordening).

Op 23 november 2009 aanvaardt Hongarije de overname van verzoeker.

Op 27 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S. I.

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 14/09/2009 blijkt dat betrokkene op 17/08/2009 asiel heeft aangevraagd in Hongarije. Op 13/11/2009 werd een terugnameverzoek gestuurd aan Hongarije. De Hongaarse overheid heeft op datum van 23/11/2009 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003. De Hongaarse autoriteiten gaven op datzelfde artikel ook hun terugnameakkoord voor betrokkene echtgenote, S., B. en hun twee kinderen, S. G. (°10/02/1999) en S. M. (°21/09/2000).

Betrokkene verklaart op 12/08/2009 met zijn gezin vanuit Kosovo naar Hongarije te zijn gereisd. Hij verklaart dat hij in Hongarije werd aangehouden en opgesloten. Hij verklaart dat zijn vingerafdrukken er werden genomen maar hij ontkent dat hij er asiel aanvroeg. Hij beweert dat hij na enkele dagen werd vrijgelaten en rond 18/08/2009 met zijn gezin terugkeerde naar Kosovo. Hij verklaart Kosovo opnieuw te hebben verlaten op 11/09/2009 en naar België te zijn gereisd. Betrokkene kan van deze terugreis naar Kosovo geen enkel bewijs voorleggen. Bovendien bestrijkt de vermeende terugkeer geen drie maanden, waardoor de verantwoordelijkheid van Hongarije niet komt te vervallen.

Betrokkene is samen met zijn echtgenote en kinderen naar België gekomen waar hij op 14/09/2009 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom zijn asielaanvraag precies in België behandeld zou moeten worden, antwoordt betrokkene: “omdat België een democratisch land is en er een goede gezondheidszorg is.” Net als België is Hongarije ook een Europese lidstaat die de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 heeft ondertekend en Hongarije neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebracht gegevens in een asielverzoek..

Naast zijn echtgenote en hun twee kinderen, die samen met betrokkene asiel aanvroegen in België en waarvoor de Hongaarse autoriteiten ook hun akkoord tot terugname hebben gegeven, verklaart betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaart betrokkene dat hij over zijn ganse lichaam kleine ophopingen onder zijn huid heeft. Hij verklaart dat hij zich hiervoor reeds heeft laten onderzoeken in Hongarije maar dat hem tot nu toe nog niet werd verteld wat de diagnose is. Betrokkene verklaart dat zijn dochter ook ziek is. Betrokkene legt geen medische bewijzen voor waaruit blijkt dat zijn of zijn dochter's medische conditie een verblijf in België behoeft en betrokkene of diens dochter zou verhinderen om te reizen.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Bijgevolg moeten de bovengenoemde persoon en haar twee kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij (4) de Hongaarse overheid.”

De echtgenote van verzoeker heeft op 28 december 2009 beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de in haar hoofde genomen beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit beroep is gekend bij de Raad onder het nummer 48 768.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en omdat verzoeker geen ernstig middel ontwikkelt. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Waar verzoeker voorafgaand aan de uiteenzetting van zijn middelen het volgende aanvoert:

“Verweerster is van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster, die, volgens, haar aan de Hongaarse autoriteiten zou toekomen, en dit in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 16, §1c van de Europese Verordening 343/2003;

Uit het Eurodacverslag van 14 september 2009 blijkt dat betrokkene op 17 augustus 2009 een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije;

Dit wordt door betrokkene formeel ontkend;

Verder blijkt dat de Hongaarse overheid op 23 november 2009 heeft ingestemd met de vraag tot terugname van verzoeker;”, dient het volgende te worden opgemerkt.

Verzoeker maakt door de formele ontkenning dat hij in Hongarije een asielaanvraag zou hebben ingediend niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou hebben overwogen dat *“uit het Eurodacverslag van 14/09/2009 blijkt dat betrokkene op 17/08/2009 asiel heeft aangevraagd in Hongarije”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23 november 2009 akkoord gaan met de overname van verzoeker en hebben bevestigd dat verzoekers asielaanvraag, die dateert van 16 augustus 2009 en werd afgesloten omdat verzoeker vertrokken was met onbekende bestemming, zal worden behandeld.

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste Middel: Schending van de motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen bewijs zou bijbrengen van zijn terugkeer naar Kosovo, nadat hij door de Hongaarse autoriteiten werd vrijgelaten;

Verzoeker brengt echter twee stukken bij waaruit blijkt dat zijn dochtertje op respectievelijk 20 augustus 2009 en 8 september 2009 werd behandeld in een ziekenhuis te Kosovo;

Dit vormt natuurlijk een onomstotelijk bewijs van het gegeven dat verzoeker daadwerkelijk terugkeerde naar zijn vaderland.”

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het eerste middel van verzoeker niet ontvankelijk is, daar verzoeker voor het door hem aangevoerde motiveringsgebrek geen wetsbepaling als geschonden aanduidt. De loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van *“de motiveringsplicht”* beantwoordt volgens verwerende partij niet aan het begrip *“middelen”*, waarbij verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. Verwerende partij is bijgevolg van

oordeel dat het middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. In zoverre verzoeker zou doelen op een schending van de materiële motiveringsplicht, laat verwerende partij gelden dat de Raad niet bevoegd is om zijn oordeel in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Waar verzoeker twee stukken voorlegt waaruit zou blijken dat zij in augustus en september 2009 in Kosovo zijn geweest, merkt verwerende partij op dat, in zoverre aan deze stukken enige bewijskracht kan worden toegekend, de stukken niet gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij wijst er, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, op dat men zich voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Bovendien is verwerende partij van mening dat deze stukken niet ter zake doen, daar deze stukken geen afbreuk doen aan het feit dat Hongarije bevoegd is om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen, te meer daar de vermeende terugkeer naar Kosovo geen drie maanden bestrijkt. Verwerende partij besluit dan ook dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk moeten ondersteunen, is omkleed. Gelet op het voorgaande is verwerende partij van mening dat het eerste middel van verzoeker niet ernstig is.

4.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze op een afdoende wijze de feitelijke en juridische overwegingen bevat waarop ze steunt, zodat voldaan is aan formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen, derwijze dat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat hij geen bewijs zou bijbrengen van zijn terugkeer naar Kosovo, nadat hij door de Hongaarse autoriteiten werd vrijgelaten. Verzoeker voert hierbij aan dat hij twee stukken bijbrengt waaruit zou blijken dat zijn dochter respectievelijk op 20 augustus 2009 en op 8 september 2009 werd behandeld in een ziekenhuis te Kosovo en dat dit een onomstotelijk bewijs vormt van het gegeven dat hij daadwerkelijk terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift poogt aan te tonen dat hij is teruggekeerd naar zijn land van herkomst en in bijlage bij zijn verzoekschrift twee (onvertaalde) stukken voegt waaruit zou blijken dat zijn dochter op 20 augustus 2009 en op 8 september 2009 werd behandeld in een ziekenhuis te Kosovo, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stukken, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. Deze stukken bevinden zich immers niet in het dossier en verzoeker heeft deze niet voorgelegd aan het bestuur. De omstandigheid dat verzoeker in het middel poogt aan te tonen dat hij daadwerkelijk naar zijn land van herkomst is teruggekeerd, doet hieraan geen afbreuk. De wettigheid van een bestuursbeslissing moet worden beoordeeld in het licht van de elementen waarvan het bestuur kennis had ten tijde van het nemen van deze beslissing. Verzoeker kan deze stukken bijgevolg niet voor het eerst inroepen in de procedure voor de Raad.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de

rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar de Raad een wettigheidstoezicht houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De schending van de formele motiveringsplicht en/of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“Tweede Middel: Artikel 3 E.V.R.M.

Verzoeker heeft een fundamentele angst om terug te moeten gaan naar Hongarije omwille van de vrees dat hij aldaar zal blootgesteld worden aan een niet correcte of onmenselijke behandeling; Eveneens is verzoeker van oordeel dat zijn asielaanvraag, in tegenstelling met België, niet op een objectieve manier zal behandeld worden, en dat zonder een correct procesvoering zonder meer tot zijn deportatie naar zijn land van herkomst zal worden bevolen;

Betrokkene reisde samen met zijn echtgenote en zijn twee kinderen, G. (geboren 10 februari 1999) en M. (geboren 21 september 2000) vanuit Kosovo naar Hongarije;

De reden voor hun vertrek was de behandeling van de Romaburgers in zijn vaderland;

Het is algemeen gekend dat de Roma bevolking met de grootste minachting wordt bekeken, en dat er op alle gebieden discriminatie tegen deze bevolkingsgroep heerst;

Zowel bij toekenning van arbeid, van woningen, van specifieke toelagen wordt deze bevolkingsgroep achteruit gesteld;

Door de plaatselijke autoriteiten worden ze evenmin beschermd, en de onheuse behandeling wordt toegestaan en zelfs, zij officieus, zelfs aangemoedigd;

Verzoeker verliet dus zijn land, op zoek naar een plaats werd hij rechtvaardig zou behandeld worden;

Het is echter eveneens gekend dat ook in andere landen men de Romaburgers liever kwijt dan rijk is;

Om deze reden is verzoeker slechts een zeer korte tijd in Hongarije verbleven, omdat ook in dat land er geen hoop aanwezig is op een degelijke behandeling;

Precies om deze redenen vreest verzoeker dan ook dat zijn asielaanvraag in Hongarije niet op een correcte of objectieve wijze zal behandeld worden, en dit in tegenstelling tot België, of meer algemeen, West-Europa.”

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat aan artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing verzoeker ook geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de overdracht van verzoeker aan de Hongaarse autoriteiten – die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag - inhoudt. Verwerende partij is verder van mening, bij verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie, de Raad van State en de Raad betreffende artikel 3 van het EVRM en naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof omtrent het begrip *“foltering”* in de zin van voormeld verdragsartikel, dat er in casu geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij is bijgevolg van mening dat verzoekers beschouwingen, waaruit niet blijkt dat er voor hem persoonlijk een reëel risico op een slechte of oncorrecte behandeling dreigt, niet kunnen overtuigen en wijst er tevens op dat verzoeker zich in het verzoekschrift integendeel beperkt tot het verwijzen naar de beweerd slechte behandeling van Roma zigeuners, zonder dienaangaande ooit enige opmerking te hebben geformuleerd ten aanzien van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de

staatssecretaris aldus geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied heeft genomen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken. Verwerende partij acht de beschouwingen van verzoeker niet meer dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen, die niet kunnen worden aangenomen.

4.2.3. Verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan daar hij een fundamentele angst heeft om terug te moeten gaan naar Hongarije. Verzoeker houdt voor dat hij in Hongarije zal worden blootgesteld aan een niet correcte of onmenselijke behandeling en is van oordeel dat zijn asielaanvraag in Hongarije, in tegenstelling tot België, niet op een objectieve manier zal worden behandeld en dat zonder een correcte procesvoering zijn terugwijzing naar het land van herkomst zal worden bevolen.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en verzoeker van oordeel is dat zijn asielaanvraag in Hongarije niet op een objectieve manier zal worden behandeld en dat aldaar zonder een correcte procesvoering de repatriëring naar zijn land van herkomst zal worden bevolen, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat deze blote bewering te staven met concrete gegevens. Verzoeker geeft geen enkele verdere uitleg of brengt geen concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aan waaruit hij afleidt dat de behandeling van zijn asielaanvraag in Hongarije voor hem een risico zouden inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Waar verzoeker voornoemde stelling poogt te verantwoorden bij een in algemene bewoordingen uitgedrukte uiteenzetting over de discriminatie van Roma burgers, waarbij hij tevens voorhoudt zijn land van herkomst te hebben verlaten, en slechts zeer korte tijd in Hongarije te hebben verbleven, omdat hij als Roma burger op zoek was naar een plaats waar hij rechtvaardig zou worden behandeld, dient opgemerkt te worden dat verzoeker deze argumentatie voor het eerst ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift voor de Raad aanbrengt en hiervan, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, geen melding heeft gemaakt naar aanleiding van zijn Dublininterview op 2 oktober 2009. Zo blijkt uit voornoemd interview dat verzoeker op de vraag *“is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”*, het volgende antwoordde: *“Omdat België een democratisch land is en er een goede gezondheidszorg is”* en dat verzoeker geen *“andere nuttige informatie”* gaf. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Hongarije zijn het recht op asiel zou weigeren en dat hij zal worden gepatriëerd naar Kosovo, waardoor hij als Roma burger zou worden blootgesteld aan een niet correcte of onmenselijke behandeling.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de hand van zijn betoog aan de Raad te vragen zijn verblijfssituatie te heronderzoeken, dient te worden herhaald dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad wijst erop dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen, wat, in casu het geval is.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker bijgevolg niet aantoont dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET